

عنوان مقاله:

نقش و کاربرد مصالح بوم آورد در توسعه پایدار معماری بومی ایران مطالعه موردی: نواحی جنوبی دریای خزر

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی عمران، معماری و توسعه پایدار شهری (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسنده:

احمد پیرزاد - عضو هیئت علمی و مدیرگروه مرمت ابنیه تاریخی موسسه آموزش عالی نیما محمودآباد

خلاصه مقاله:

هدف از ارایه این مقاله بررسی نقش و کاربرد مصالح بوم آورد در توسعه پایدار معماری بومی ایران با نگاهی موردی به معماری بومی نواحی جنوبی دریای خزر می باشد. دستاوردهای مقاله نشان می دهد: کاربرد مصالح بوم آورد یکی از اصول معماری بومی ایران می باشد یعنی مصالح از طبیعت گرفته شده و دوباره به طبیعت بازمی گردد. معماران گذشته با توجه به منابع طبیعی موجود و مصالح نهفته در آن دست به آفرینشی زدند که منجر به تطابق معماری با طبیعت و تداوم معماری بومی در طی قرن‌ها تا عصر حاضر شده است. یعنی در حقیقت تعادل میان محیط زیست و توسعه که اصل مهم توسعه پایدار می باشد در معماری بومی منطقه ایران به نوعی رعایت می شد. اما در عصر حاضر با توجه به کاهش منابع طبیعی و عدم تطابق معماری امروز ایران با معماری بومی گذشته، سرگشتگی و آشفته‌گی در معماری بومی و سنتی ایران مشهود می باشد لذا شایسته است، حرکتی دوسویه ای در جهت افزایش منابع طبیعی و تطابق معماری بومی با طبیعت در دوران معاصر صورت گیرد. در نواحی جنوبی دریای خزر با توجه به پهنه بندی اقلیمی و شرایط مساعد جغرافیایی از مصالح بوم آورد بصورت متنوع بکار می رفته است بطوری که در نواحی کوهپایه ای از سنگ در پایه ها، چوب در بدنه ها و پوشش و در نواحی جلگه ای از سنگ در پایه ها و چینه و گل در بدنه ها و نی، گاله و چوب در پوشش استفاده می شده است. از آنجایی که منابع این مصالح تجدید پذیر هستند، می توان به تداوم معماری بومی و احیاء اصالتها با تغییر فناوری های بومی طبق نیازهای انسان امروز، امیدوار بود. روش تحقیق در این مقاله بصورت تحلیلی- توصیفی و منابع تحقیق در این پژوهش کتابخانه ای و در برخی موارد میدانی می باشد

کلمات کلیدی:

مصالح ، بوم آورد ، توسعه پایدار ، معماری بومی ، نواحی جنوبی دریای خزر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/274163>

